

Zgierz, dnia 05 października 2015

PREZYDENT MIASTA

ZGIERZA

Pl. Jana Pawła II 16
95-100 Zgierz

06.10.2015

Fn.310.1.4.2015.MH

**INTERPRETACJA INDYWIDUALNA
PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO**

Prezydent Miasta Zgierza działając na podstawie art. 14j §1 i §3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r.- Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613 ze zm.) po rozpatrzeniu wniosku Spółki z dnia 2 lipca 2015 r., data wpływu do urzędu 06 lipca 2015 r., **o udzielenie interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów prawa podatkowego**

postanawia:

- udzielić pisemnej interpretacji art. 1a ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 849 ze zm.) uznając w odniesieniu do stanu faktycznego przedstawionego we wniosku stanowisko podatnika dotyczące zastosowania przepisów podatkowych za **nieprawidłowe**.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 14j ustawy Ordynacja podatkowa interpretacje indywidualne co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego stosownie do swojej własności wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa. Interpretacje są wydawane w indywidualnych sprawach podatników, jeżeli elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.

Stan faktyczny przedstawiony przez podatnika:

Podatnik jest właścicielem nieruchomości gruntowej położonej w Zgierzu przy ulicy [REDAKTOWANE] stanowiącej działkę nr [REDAKTOWANE] na której posadowiona została hala namiotowa.

Podłoże pod szkielet konstrukcyjny hali namiotowej stanowią płyty betonowe ułożone po obwodzie hali, natomiast część użytkowa wyłożona jest kostką brukową. Powierzchnia zabudowy wynosi 1400 m², powierzchnia użytkowa 1398 m², kubatura 11200,30 m³. Słupy konstrukcyjne hali mocowane są do płyt betonowych za pomocą kotew mechanicznych (stalowych szpil) za pośrednictwem blach stopowych.

Obiekt przykryty jest płaszczem PVC. Poszycie układane jest na konstrukcji metalowej i naciągane za pomocą systemu belek stalowych i linek naciągowych. Ściany boczne są wykonane z PCV. Hala jest wyposażona w instalację oświetleniową podwieszaną do konstrukcji nośnej obiektu. Namiot służy do składowania wyrobów gotowych pochodzących z własnej produkcji.

Pytanie podatnika:

1. Czy opisana powyżej hala namiotowa posadzona na nieruchomości wnioskodawcy, niebędąca budynkiem w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, stanowi budowlę w rozumieniu przepisu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych?
2. W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie 1, czy na wnioskodawcy ciąży obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości wynikający z przepisów art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w stosunku do opisanej wyżej hali namiotowej?

Stanowisko podatnika:

W ocenie Spółki opisana wyżej hala namiotowa nie stanowi budowli w rozumieniu przepisu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, ponieważ ma ona charakter tymczasowego obiektu budowlanego, o którym mowa w art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

Ocena prawna stanowiska podatnika:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 849 ze zm.) opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

- 1) grunty;
- 2) budynki lub ich części;
- 3) **budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.**

Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a więc będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą (art. 2 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych).

Zgodnie z art. 1a. ust. 1 pkt 2 ww. ustawy pojęcie budowli oznacza obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Zgodnie z art. 3 pkt. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 ze zm.) jako obiekt budowlany należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Z powyższego wynika, iż jako budowlę w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych należy rozumieć budowlę w rozumieniu prawa budowlanego oraz urządzenie budowlane związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Zgodnie z art. 3 pkt. 3 ustawy Prawo budowlane budowlą jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia

dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Zgodnie z art. 3 pkt. 5 ustawy Prawo budowlane jako tymczasowy obiekt budowlany należy rozumieć obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe.

Kwestia, czy tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku - Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409) stanowi budowlę w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych była przedmiotem merytorycznej oceny Naczelnego Sądu Administracyjnego w składzie powiększonym.

W uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego podjętej w składzie 7 sędziów w dniu lutego 2014 r., sygn. akt II FPS 11/13, przesądzono o tym, iż tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 P.b. może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 P.b. lub w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b P. b. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.

W uchwale wskazano, iż w judykaturze występują dwa przeciwstawne nurty orzecznicze w zakresie stosowania przepisów objętych przedmiotowym pytaniem prawnym:

Pierwszy z nurtów orzeczniczych prezentuje stanowisko, że obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury jest "budowlą" w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a więc do budowli należy zaliczyć także tymczasowe obiekty budowlane (w tym obiekty nietrwale związane z gruntem), o których mowa w art. 3 pkt 5 P.b. Jako reprezentatywny dla tego rodzaju poglądów powołano wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 listopada 2008 r., sygn. akt II FSK 1083/07, w uzasadnieniu którego stwierdzono: "(...) rozstrzygnięcia wymagało, czy tymczasowy obiekt budowlany spełnia ww. warunki. Na tak postawione pytanie należy odpowiedzieć, że nie ma racji autor skargi kasacyjnej stwierdzając, że nadanie obiektowi budowlanemu cechy tymczasowości pozbawia go możliwości zakwalifikowania do obiektów budowlanych. Z samej definicji z art. 3 pkt 5 Prawa budowlanego wynika, że, jak to trafnie zauważono w odpowiedzi na skargę kasacyjną, chodzi w dalszym ciągu o obiekt budowlany z art. 3 pkt 1 tej ustawy, tyle, że tymczasowy. Sama omawiana ustawa podatkowa posługuje się tylko pojęciami "budynek", "budowla" jako obiektami budowlanymi w rozumieniu Prawa budowlanego, bez dalszych cech różnicujących". Analogiczna argumentacja stanowiła podstawę wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia: 19 stycznia 2011 r., sygn. akt I SA/Sz 709/10 oraz 5 września 2007 r., sygn. akt I SA/Sz 848/06.

Druga z linii orzeczniczych opiera swoje stanowisko na uznaniu, że ustawa o podatkach i opłatach lokalnych, definiując w art. 2 ust. 1 przedmiot podlegający opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, nie rozciąga użytego w niej pojęcia budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej na obiekty tymczasowe, które określa w sposób odrębny Prawo budowlane w art. 3 pkt 5, a budowla jest obiektem wyróżniającym się spośród innych obiektów budowlanych, trwałym związaniem z gruntem. Stanowisko takie zostało wyrażone w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 grudnia 2011 r., sygn. akt II FSK1389/11, wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 maja 2007 r., sygn. akt II FSK 658/06 oraz wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 21 września 2011 r., sygn. akt I SA/Łd 731/11 (orzeczenie nieprawomocne).

W wymienionej wyżej uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego stwierdzono, iż zgodnie z definicją zamieszczoną w art. 3 pkt 5 P.b., tymczasowe obiekty budowlane stanowią szczególną odmianę obiektów budowlanych, wyróżnioną ze względu na dwa zespoły cech, tj. albo cechą czasowości użytkowania albo cechą niepołączenia trwałego z gruntem. Z kolei z brzmienia przepisu art. 3 pkt 1 lit. a - c P.b. wynika, że wyliczenie w nim zawarte ma charakter wyczerpujący, zatem każdy obiekt budowlany możemy zaliczyć wyłącznie do jednej z trzech wymienionych w tym przepisie kategorii. **W takim znaczeniu odrębnej kategorii obiektów budowlanych nie tworzą "tymczasowe obiekty budowlane". Te ostatnie są bowiem pewną odmianą wszystkich obiektów budowlanych, wobec czego również w kategoriach budynków, budowli czy obiektów małej architektury mogą mieścić się takie, które spełniają ich cechy i są tymczasowymi obiektami budowlanymi.**

Dokonując wykładni wskazanych przepisów prawa materialnego Naczelny Sąd Administracyjny miał na uwadze także wskazaną w orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego argumentację prawną wyrażoną w wyroku z dnia 13 września 2011 r., sygn. akt P 33/09.

W ww. wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że: "za "budowle" w rozumieniu u.p.o.l. można uznać :

1) jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 P.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b P.b., czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową,

2) jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 P.b. lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, co – jeżeli omawiane urządzenia nie zostały wskazane *expressis verbis* – wymaga wykazania, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, z wyłączeniem jednak: (1) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu P.b., które to obiekty budowlane nie dają się zakwalifikować jako budowle w ujęciu u.p.o.l., oraz (2) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci obiektów małej architektury, przy zastrzeżeniu, że urządzeniami budowlanymi w rozumieniu P.b. nie są instalacje."

Tak więc, zgodnie ze stanowiskiem NSA wyrażonym w uchwale II FPS 11/13 **tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. z 2013r. poz.1409) może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010r. Nr 95, poz.613, z późn. zm), jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3**

pkt 3 Prawa budowlanego lub w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Przedmiotowa hala namiotowa została wprost wymieniona w ustawie Prawo budowlane – art. 3 pkt. 5 ustawy, gdzie wymienione zostały wprost przekrycia namiotowe. Ponadto z przedstawionego przez podatnika stanu faktycznego wynika, iż hala ta stanowi całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego:

Podłoże pod szkielet konstrukcyjny hali namiotowej stanowią płyty betonowe ułożone po obwodzie hali, natomiast część użytkowa wyłożona jest kostką brukową. Słupy konstrukcyjne hali mocowane są do płyt betonowych za pomocą kotew mechanicznych (stalowych szpil) za pośrednictwem blach stopowych.

Obiekt przykryty jest płaszczem PVC. Poszycie układane jest na konstrukcji metalowej i naciągane za pomocą systemu belek stalowych i linek naciągowych. Ściany boczne są wykonane z PCV. Hala jest wyposażona w instalację oświetleniową podwieszaną do konstrukcji nośnej obiektu.

Zatem przedmiotowa hala namiotowa stanowiąca tymczasowy obiekt budowlany związany z prowadzoną działalnością gospodarczą stanowi przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości jako budowla.

Odpowiadając na pytanie drugie, tj. czy na wnioskodawcy ciąży obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości wynikający z przepisów art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w stosunku do opisaney wyżej hali namiotowej organ podatkowy informuje, iż na podstawie art. 6 ust. 1 u.p.o.l. obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstały okoliczności uzasadniające powstanie tego obowiązku. Zgodnie jednak z art. 6 ust. 2 u.p.o.l., jeżeli okolicznością, od której jest uzależniony obowiązek podatkowy, jest istnienie budowli albo budynku lub jego części, obowiązek podatkowy powstaje z dniem 1 stycznia roku następującego po roku, w którym budowa została zakończona albo w którym rozpoczęto użytkowanie budynku lub jego części przed ich ostatecznych wykończeniem. Stosownie natomiast do art. 6 ust. 4 u.p.o.l., obowiązek podatkowy wygasa z upływem miesiąca, w którym ustały okoliczności uzasadniające ten obowiązek.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy podstawę opodatkowania dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej stanowi wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy

amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych – ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego.

Jeżeli w trakcie roku podatkowego zaistniało zdarzenie mające wpływ na wysokość opodatkowania w tym roku, a w szczególności zmiana sposobu wykorzystywania przedmiotu opodatkowania lub jego części, podatek ulega obniżeniu lub podwyższeniu, poczynając od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło to zdarzenie (art. 6 ust. 3 ww. ustawy).

Stanowisko organu podatkowego:

W przedstawionym przez Spółkę stanie faktycznym, hala namiotowa posadzona na nieruchomości wnioskodawcy, niebędąca budynkiem w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 994 r. Prawo budowlane, stanowi budowlę w rozumieniu przepisu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

Wobec powyższego na wnioskodawcy ciąży obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości wynikający z przepisów art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w stosunku do opisanej wyżej hali namiotowej.

Pouczenia:

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi ul. Piotrkowska 135, 90-434 Łódź, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach - art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy).

Niniejsza interpretacja wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Z up. Prezydenta Miasta
Małgorzata Hlebowicz
p.o. Naczelnik Wydziału

Otrzymują:

1. Adresat
2. Pełnomocnik
3. a/a

Sporządziła: Małgorzata Hlebowicz, tel. 042-714-31-27

Radca Prawny
Karolina Siermińska
nie wnoszę
formalnie - praw.